

Một Trận Tỷ Thí...”Tử Âm”

Tối hôm đó, cơn nước xong xuôi Đinh Hồ ngỏ lời mời anh em Thành Nhân ra vườn ngoạn cảnh, ngắm trăng.

Màn đêm buông phủ. Cảnh vật toàn một màu đen nhờ nhờ bóng tối. Phía dưới những bụi cỏ, khóm hoa, lùm cây, hàng giậu... còn tối sẫm hơn nhiều. Trên bầu trời lác đác một đôi vì tinh tú, nhấp nháy cợt đùa chưa chịu lặng yên. Bỗng dưng, trong cái khoảnh khắc thời gian vô tư hờ hững ấy, bầu trời rưng rục nhuộm màu tro, dần dần chuyển sang màu trắng đục. Cùng lúc, mọi vật dường như mới bắt đầu chuyển mình giữa cảnh tranh tối, tranh sáng kia. Cơ man nào là những hình thù kỳ dị quái lạ, tùy theo trí tưởng tượng phong phú của con người. Như có một phép màu của tạo hóa, chúng được biến thể dần dưới nguồn ánh sáng phản xạ của bầu trời.

Trăng bắt đầu mọc.

Từ nơi góc vườn phía đông hiện lên một trái cầu màu huyết. Trái cầu lừng lững nhích lên, tuy rất chậm chạp. Càng lên cao cung quảng càng như thu mình nhỏ lại. Mãi cho đến khi biến thành chiếc đĩa bạc, ánh ngân quang chuyển sắc ban cho thế gian một màu huyền diệu. Bấy giờ, vạn vật mới được thỏa thuê tắm mát dưới ánh sáng hài hòa bàng bạc thần tiên.

Dưới ánh trăng thanh lồng lộng, người cảm thấy nhẹ nhàng thơ thới tâm hồn.

Ba người mãi mê ngắm trăng, tạm quên đi những ưu tư phiền muộn trong lòng. Những khoảnh khắc tuy ngắn ngủi, song vô cùng quý giá ấy rồi cũng qua nhanh. Mỗi người lại trở về với bao nhiêu nỗi niềm canh cánh đang trĩu nặng tâm hồn. Qua những lời khéo léo mào đầu để gợi chuyện, Lục Y Lang Tử hướng ngay vấn đề vào hiện tình trên chốn giang hồ. Thành Nhân kín đáo nhìn người nghĩa đệ của mình bằng đôi mắt biết ơn. Đinh Hồ bèn kéo hai người vào giữa khu vườn. Giọng nói của họ Đinh rất khẽ, vừa đủ cho hai người nghe:

– Bẩm thiếu chủ! Trong mấy ngày vừa qua, bọn cao thủ võ lâm trên khắp chốn giang hồ lũ lượt tốp năm tốp ba hoặc rải rác từng người... tụ hội về vùng này mỗi lúc một đông. Tuy tiện nhân kiến thức còn nông cạn, song cũng có thể nhận ra trong số những tay cao thủ giang hồ ấy thuộc các đại môn phái, bang hội ở Trung Nguyên. Lại có cả những tay cao thủ ở Champa, Chân Lạp nữa. Căn cứ vào những điều Ngô thiếu chủ cho hay, tiện nhân có thể khẳng định, bọn cao thủ giang hồ đã đánh hơi biết rằng đệ nhất võ lâm chi bảo, tức là Ngô Vương bí lục sống nói rõ hơn chính là Ngô tiên sinh – vị cự chưởng môn nhân kính mến của chúng ta – đang có mặt ở vùng này.

Đối với Thành Nhân điều đó không có gì mới lạ song le, khi nghe nhắc đến thân phụ của mình, lòng chàng không khỏi bồn chồn xao xuyến. Đúng như điều ước đoán của Lạc Hồn Lão Nương, rồi đây chàng sẽ phải đương đầu với tất cả bọn cao thủ trên

chốn giang hồ, để cứu lấy người cha thân yêu mà suốt hai mươi mấy năm trời chàng chưa hề giáp mặt.” Gia phụ ôi! Dầu con có muôn thác cũng đành cam chịu, chứ không thể nào đứng yên nhìn bọn giang hồ tranh giành, xâu xé gia gia!”

Ngó thấy hai người có vẻ chú ý, im lặng lắng nghe, họ Đinh nói tiếp:

– Bẩm Ngô thiếu chủ! Muốn dò la tin tức để nắm rõ tình hình cụ thể, theo thiên ý...

Thành Nhân chộp nhẹ lấy cánh tay Đinh Hồ hỏi ngay:

– Đinh huynh có cao kiến gì, xin cho biết?

– Bẩm thiếu chủ! Bình nhật kẻ hèn này chỉ bán củi đổi gạo ở khu chợ gần đây thôi, nên những tin tức đều mập mờ chứ không chính xác lắm. Cách đây chừng hai chục dặm về phía nam có một thị tứ nhỏ, song việc mua bán cũng tương đối khá. Thỉnh thoảng tiện nhân mới xuống đến đó để mua sắm những món hàng gia dụng cần thiết. Nghe đâu vừa qua bọn cao thủ võ lâm giang hồ kéo về khu thị tứ làm cho việc mua bán đổi chác nơi đó trở nên phát đạt hẳn lên. Tiện nhân có ý định sáng mai sẽ đưa nhị vị đến đó.

Thành Nhân phấn khởi thốt:

–Ồ! Được lắm! Được lắm!

* *
*

Tảng sáng hôm sau.

Ba người lục tục chuẩn bị ra đi. Đến chừng buộc hành lý lên lưng ngựa xong xuôi, Lục Y Lang Tử nói:

– Xin Đinh huynh hãy dùng ngựa để cưỡi. Tiểu đệ sử dụng thuật phi hành được rồi.

Đinh Hồ ngó người ra một thoáng rồi lắc đầu xua tay:

–Ồ... ồ! Không được đâu! Để Đinh mỡ đi bộ chứ!

Ban đầu Thành Nhân định sắp xếp một người cưỡi ngựa kèm theo mấy bọc hành trang. Còn một con ngựa thì hai người dùng chung. Nhưng không xong. Thân hình Đinh tiểu phu vạm vỡ, to lớn không thua kém gì Thành Nhân, cho nên hai người cưỡi chung một ngựa thật là bất tiện. Vả lại, Lục Y Lang Tử thì nhất định cứ đòi nhường ngựa cho họ Đinh hoài. Sau cùng, Thành Nhân đành đảm bảo:

– Ấy vậy thì thôi! Ba anh em chúng ta cùng đồng hành... bách bộ vậy! Ngô mỡ nghĩ, từ đây đến thị tứ ấy chỉ có hai chục dặm thì có là bao. Chúng ta dùng thuật phi hành đi một lèo đến ngay chứ có khó gì?

Lục Y Lang Tử reo lên:

– A ha! Thế là hợp lý rồi! Đinh huynh nghĩ sao?

Đình Hồ miễn cưỡng gật đầu nói với Thành Nhân:

– Cũng vì kẻ hèn này mà Ngô thiếu chủ phải nhọc sức!

Ngô Thành Nhân vui vẻ cười xòa:

– Không sao, không sao đâu! Đình huynh ạ! Bao lâu nay cưỡi ngựa suốt, chẳng mấy khi rảo cẳng cho vui. Đình huynh chớ nên lo ngại.

Rồi đó, ba người chia nhau mang hành lý trên lưng. Họ Đình không quên giắt theo bên mình một thanh đoản kiếm, lại dặn dò vợ con vài điều cần thiết.

Mặt trời chưa kịp ló dạng, ba người dùng thuật phi hành nhắm hướng nam trực chỉ.

Vào đầu giờ mẹo. Nhiều người dân nghèo mua gánh bán bưng, kẻ quang người đội lui tới càng lúc càng rộn rịp. Những giọng rao quà sáng lạnh lạnh vang lên, kéo dài ra lê thê không dứt. Những tiếng dao thớt chạm nhau “lốp cốp” từ một tửu điểm vọng lại...

Từ ngoài thị tứ, ba người khách ung dung rảo bước đi vào. Dường như quá quen với cảnh khách lạ lai vãng chốn này, nên chi đám thị dân vẫn thờ ơ khi thấy ba người đi ngang qua họ.

Ba vị khách này không ai khác hơn là Đình Hồ, Ngô Thành Nhân và Lục Y Lang Tử.

Vốn đã được dặn dò cẩn thận từ trước, Đình Hồ lễ phép quay lại hỏi Thành Nhân:

– Thưa trưởng lão! Chẳng hay ngài muốn ghé vào tửu điểm hạng nào ạ!

Thành Nhân trong lối Bích Vân đạo trưởng trầm giọng hỏi:

– Ở đây có mấy hạng?

– Dạ! Có ba hạng ạ!

Theo thiện ý của lão phu. Bọn cao thủ thuộc giới võ lâm xưa nay thường hay vào ăn uống nơi tửu điểm hạng nhất. Lão phu cũng muốn thưởng thức những món cao lâu cùng các loại rượu hảo hạng. Vậy, bằng hữu có biết quán nào nổi danh nhất thị tứ này thì xin đưa anh em lão mỗ đến đó thử xem cho biết mùi vị đặc sản ở nơi đây ra sao.

– Dạ được! Tiện nhân sẽ đáp ứng ngay ạ.

Họ Đình bèn hướng dẫn hai người đến nơi phát ra tiếng chát thịch. Ba người dừng lại trước một tửu lâu khang trang, bề thế. Phía trên nóc tửu lâu được dựng một tấm biển thật to, đề mấy chữ Hán, nét bút uyển chuyển trông đẹp mắt vô cùng: “PHÙ DU TỬU ĐIỂM”. Lục Y Lang Tử buột miệng khen.

– Chà! Ý chủ nhân muốn nói cuộc đời con người như kiếp phù du, sống được bao lâu mà không chịu hưởng thụ... Ha ha!

Thành Nhân gật gù:

– Lục lão đệ nói phải? Nào, hãy gọi chủ quán mở rộng cửa ra để đón khách chứ!
Đình Hồ tăng hắng một tiếng rồi gọi to:

– Chủ quán! Mở cửa đón... thượng khách! Sớm mai mở hàng đất lắm nha.

Tiếng dao thớt im bật. Một người to béo từ trong gian chái đang làm các món ăn, ì ạch vừa đi ra vừa giữ giữ chiếc tạp dề. Ông ta nghiêng đầu dòm ra, nhìn ba người một thoáng như để đánh giá những vị khách kia thuộc dạng sang hay hèn. Nhờ kinh nghiệm và sự nhạy bén nên gã kết luận bằng tiếng cười cầu tài:

– Hè hè! Đà... xin lỗi! Kính thỉnh chư vị vào! Đà... Hè è! Chư vị đến sớm quá, hè! Cho nên... bản quán chưa kịp đón khách, hè! Xin chư vị thông cảm ạ!

Nói xong, gã mở rộng thêm mấy tấm ván ghép cửa, rồi quay vào trong gọi bọn tửu bảo inh ỏi:

– Bây đầu? Mau ra tiếp khách này! Trời ơi ngủ gì mà như chết vậy? Ông chủ mà xuống kịp mấy đứa bây bị đòn hết ráo đó nhé!

Bọn tửu bảo giật mình lồm cồm trỗi dậy. Đưa xốc lại áo, đưa thì gõ ghèn... vội vã lảng xãng, xỏ chân vào hài chạy ra đón khách. Nhìn thoáng qua đám tửu bảo, trên gương mặt gã nào cũng còn vẻ ngái ngủ, gã quản gia ục ịch nói với khách cho đỡ ngượng:

– Chư vị quý khách thông cảm cho? Hồi hôm chúng nó tiếp khách mãi đến khuya, nên trông đứa nào cũng đỏi ngủ!

Bọn tửu bảo chia nhau lau bàn, sắp ghế, trải khăn, rót nước pha trà. Một đứa xem ra lanh lợi nhất bọn, bước đến trước ba vị thực khách khúm núm lễ phép cúi chào:

– Dạ! Bẩm chư vị tiền bối tiên sinh! Xin chư vị lượng thứ cho tội chậm chạp không kịp nghênh đón.

Thành Nhân phát tay áo thụng, phong cách y hệt một lão đạo sĩ thực thụ. Chàng tỏ ra dễ dãi, thốt giọng trầm trầm:

– Hà hà! Không sao! Người hãy đưa bọn ta lên lầu để uống rượu nhé!

– Bẩm, vâng ạ!

Thế là ba người lại ung dung bước theo tên tửu bảo lên gác ngôi tửu điếm. Đám tửu bảo phục dịch hối hả chạy lên trước để lau bàn trải khăn. Thành Nhân lại bảo chúng dọn một bàn nơi hành lang phía trước. Chàng tính trong bụng, ngồi ở vị trí này vừa ăn uống, lại vừa nhìn xuống đường phố rất tiện. Bọn tửu bảo ngoan ngoãn vâng lời. Trong khi ba người ngồi quanh một chiếc bàn tròn, uống trà chuyện vãn, tên tửu bảo lúc nãy mang một tờ thực đơn dâng lên. Thành Nhân hất hàm:

– Hôm nay dành ưu tiên cho Lục lão đệ chấm thực đơn và chọn mỹ tửu. Lão mõ sẽ thường thức các món qua sự lựa chọn của lão đệ xem sao. Hà hà!

Nói rồi rung đùi có vẻ thú vị lắm. Đình Hồ kín đáo quan sát vị chủ trương môn nhân phái Mã Yên Sơn qua dáng điệu cử chỉ của lão đạo sĩ Bích Vân Tiên Tửu, trong lòng

không khỏi nể phục. Cùng khi đó thì Lục Y Lang Tử trong vai lão già họ Lục mau mắn chọn ra hàng chục món sơn hào hải vị và vài loại rượu quý nhất ở quán này. Chàng ta còn chu đáo hơn khi dặn tên tửu bảo:

– Người hãy dọn từng món một thôi nhé, chớ có dọn lên tới tấp. Bọn ta sẽ lai rai suốt cả ngày hôm nay đấy!

Tên tửu bảo gập mình thưa:

– Dạ, dạ! Lão tiên bối yên chí! Chúng con sẽ tuân theo đúng mệnh lệnh của tiên bối ạ!

– Được! Ta thưởng riêng cho người này!

Vừa nòi, “Lục lão” vừa đặt vào tay hắn một đĩnh bạc sáng lòa. Tên tửu bảo bụm đờ lấy bằng cả hai tay, ánh mắt sáng lên niềm hoan hỉ. Hắn lại càng riu rít “vâng dạ” luôn mồm!”Lục lão” vỗ vai hắn:

– Này! Người nhớ, khi bọn ta gọi là có mặt ngay nhé. Ta sẽ thưởng thêm sau.

– Dạ, dạ! Xin lão tiên bối cần chi cứ sai bảo! Con xin ứng trực phục vụ chừ vị tận tình ạ!

Lục lão gật gù tỏ ý hài lòng. Đinh Hồ thấy vậy không khỏi bấm bụng cười thầm: “Hừ ừ!... Anh em Ngô thiếu chủ thật khéo vô cùng. Đến như ta đây, hôm qua còn làm nũa thay. Nếu Ngô thiếu chủ không tỏ rõ chân tướng làm sao ta có thể ngờ nổi. Thật tài quá! Tài quá!”

Thành Nhân quay sang Đinh Hồ khẽ hỏi:

– Làm gì mà cười chúm chím có vẻ khoái chí vậy “ông bạn”?

Đinh Hồ giật mình nói gượng:

– Dạ!... Bẩm trưởng lão! Kẻ hèn này nhận thấy nhị vị... thật là hào phóng. Chắc có lẽ hôm nay tiện nhân... được say một bữa, quên mất đường về.

– Được rồi? Để coi!

Bấy giờ bọn tửu bảo dọn lên một món đầu tiên cùng vò rượu sâm qui thượng hạng.”Bích Vân Tiên Tửu” làm ra vẻ sành điệu lắm, bèn đưa tay đón lấy vò rượu rót một bát đầy ném thử. Thấy vậy “Lục lão” cười khà khà nói với họ Đinh:

– Bằng hữu chưa rõ đó thôi! Lão đại ca của mỗ có biệt hiệu là Bích Vân đạo trưởng. Người có thuật dụng bách tửu nên nổi danh là Bích Vân Tiên Tửu đó! Trên chốn giang hồ, kẻ nào dám vỗ ngực xưng tên là...”hũ chìm” thì có ngon cứ “đụng độ” với đại ca của lão mỗ xem sẽ biết!

Nghe “Lục lão” ba hoa như vậy. Đinh Hồ không khỏi e dè: “Ái chà! Vào đến tửu điểm này mà dám cả gan lên giọng khoác lác. Nhỡ bọn “sâu rượu – hũ chìm” nghe được ắt hối không kịp đó!” Ý nghĩ lo âu của họ Đinh vừa mới lóe lên, bất đồ một giọng khàn khàn từ trong góc tối của tửu lâu vọng ra nghe nhừa nhựa:

– Hừm? Thằng nào vừa mới lên giọng phách lối như vậy đó? Ạ à!... Bích Vân...

Tiên Tửu là cái thá gì? Hồi nào đến giờ ta đã nghe danh tiếng đâu? Thử “đụng độ” với ta xem nào? Có giỏi chừng một hũ... lo chuồn cho sớm!

Ba người đưa mắt nhìn vào. Từ trong góc tối lù lù hiện ra một người mình cao bảỵ thước mộc. Gã trạc ngũ tuần, trường y xộc xệch, tóc tai rối bù. Thấy gã khệnh khạng bước tới, tên tửu bảo lanh lợi chạy lại ngăn cản:

– Ôi chao? Xin tiên sinh hãy đi nghỉ cho khỏe! Hồi hôm túy lúy, ngủ vùi một đống, bây giờ vừa mới bảnh mặt mà đòi “chơi” tiếp thì làm sao chịu nổi? Xin tiên sinh xuống dưới nhà tắm rửa cho sạch sẽ rồi hẵng...

Chưa kịp dứt lời, tên tửu bảo bị gã “hũ chìm” kia đưa tay đẩy mạnh một cái. Cả thân hình tên tửu bảo bị bật ngược về phía sau. May thay “Lục lão” kịp thời đưa cánh tay ra dùng kinh lực đỡ nhẹ, chứ không hẳn đã bị gãy xương rồi. Đinh Hồ không ngờ điều lo ngại của mình lại biến thành sự thật nhanh quá. Ông ta định đứng lên can thiệp, xáy thấy “Bích Vân Tiên Tửu” khoát tay, dõng dạc nói:

– Ê! Gã kia! Người tên họ là chi? Quê quán ở đâu? Tửu lượng cỡ nào, hả?... Người uống bao nhiêu ta chưa được biết, song chỉ biết rằng người đã “bỏ xác” ở góc quán này thì... Hà hà! Người chưa xứng đáng để được gọi là anh hùng đâu.

Gã “sâu rượy” đưa tay áo đầy cẩu bản lên quệt ngang mép. Nghe lão đạo sĩ khiêu khích như vậy, gã bèn sững cồ quát lên the thé:

– Hứ! Lão già vô danh dám xúc phạm đến ta đấy phỏng? Lão có biết ta là ai không mà lên giọng trịch thượng như thế, hả? Hãy ngoáy lỗ tai ra mà nghe cho rõ đây. Ta họ Hồ, tên cũng cơm đã đánh rơi đâu mất từ khi mới hạnh ngộ với thần men. Nhưng khắp vùng này đều biết danh hiệu của ta là... Hồ Ái Tửu. Ha ha ha! Hồi hôm này ta ngủ với thần men, cố sao lão vô danh lại dám bảo rằng... bỏ xác? Hứ?

“Bích Vân Tiên Tửu” nghe xong vẫn cười khì:

– Thôi, chớ có dài dòng lôi thôi. Bây giờ người có muốn “đụng độ” với lão phu không? Hi hi... Song, ta cảm thấy khi “giao tranh đối ẩm” có thắng người cũng chẳng vinh dự quái gì? “Gà sống” mà đá “gà chết” thì có sướng ích chi? Hi hi!

Gã sâu rượy có tên là Hồ Ái Tửu rống lên giận dữ, thét:

– Ạ! Hay cho lão già khốn kiếp! Lão dám bảo ta là... gà chết ư? Hừ! Hãy kêu rượy ra đây!

“Bích Vân Tiên Tửu” ra tuồng điệu nghệ, búng tay nghe “tách” một tiếng rõ to, cất giọng sang sảng:

– Tửu bảo đâu! Mang đến đây cho lão phu chực vò rượy quý. Chọn loại nào mạnh độ nhất đó nghe!

Bọn tửu bảo “dạ” ran. Song chúng còn lưỡng lự đứng dòm lại xem lão đạo sĩ nói thật hay chỉ đùa chơi thôi. Chẳng dè, “lão Tiên Tửu” móc trong người ra năm nén bạc rờng chói ánh ngân quang. Bằng một thủ pháp cực kỳ điêu luyện, lão phát nhẹ tay

một cái. Tức thời cả năm ánh bạc nháng lên, xoay vù vù bay đến từng tên tử bảo.

Cả bọn mừng rỡ vội vàng rập mình quay lại phía “lão đạo sĩ” vái sâu mấy cái, lí nhí cảm ơn rồi rủ nhau chạy đi bưng rượu. Bắt đầu từ đó về sau, đứa nào cũng mong cho ba vị có tính hào phóng này sai bảo.

Lại nói trong lúc “Lục lão” điềm nhiên tự tại thì Đinh Hồ lòng dạ cảm thấy bồn chồn lo lắng không an. Ông ta nghĩ rằng Ngô thiếu chủ cao hứng bất tử như vậy e sẽ gây nên hậu quả khó lường. Nhưng vốn tính trầm lặng cho nên họ Đinh dù lo lắng cũng đành phải kiên nhẫn chịu đựng. Ông ta tự nhủ rằng mình phải ngấm ngấm phò trợ cho thiếu chủ nếu một khi xảy ra điều đáng ngại.

Bấy giờ bọn tử bảo còn khá rảnh rang, vì vậy cả năm đứa nối đuôi nhau bưng lên mười vò rượu quý. “Bích Vân Tiên Tử” sai chúng đặt những vò rượu lên một chiếc bàn riêng. “Lão đạo sĩ” từ từ nhóm dậy, thân mật nói với hai người cùng bàn:

– Nhị vị bằng hữu cứ việc đối ẩm với nhau trước nhé! Lão mõ cần phải dạy cho tên súc sanh kia một bài học để nhớ đời mới được.

Hồ Ái Tử từ nãy giờ đứng yên trờng mắt ngó xem thái độ của “lão Tiên Tử” ra sao. Đến chùng thấy thủ pháp ném bạc thưởng cho bọn tử bảo của lão đạo sĩ quá sức phi thường, hấn mới chột dạ. Kế đó mười vò rượu được bưng lên sắp ngay ngắn trên bàn khiến hấn càng sững sờ, nín thở: “Ôi da! Cỡ như ta uống chùng hơn một vò nữa là quắc cần câu ngay luôn! Nếu mỗi người năm vò thì chịu chết! À, hay là lão ta chỉ hù dọa mình thôi? Biết đâu nếu ta làm gan uống với lão một vò, ắt lão sẽ chạy dài thì sao? Đến lúc đó... Hừ... ừm!” Ý nghĩ của gã chủ quan, không chịu khiêm tốn để tìm hiểu người, lại còn hợm mình nữa. Nhiều kẻ nông cạn như thế thường chuốc lấy những thất bại nhục nhã ê chề. Lại nói, nghĩ vậy xong, gã cất lên một tràng cười ngạo mạn:

– Kha kha kha kha!... Không biết mèo nào rượt miêu nào? Hãy uống đi rồi sẽ biết!

“Bích Vân Tiên Tử” chẳng thèm đếm xỉa đến lời nói của gã. Lão bước đến bên bàn rượu, gằn giọng:

– Này, gã Hồ Ái Tử kia? Lão phu xét ra, hôm qua đến nay nhà ngươi uống rượu cũng khá nhiều rồi. Bây giờ nếu nhà ngươi uống thêm hai vò nữa, ắt sẽ lật gọng ngay! Vậy, lão phu chấp ngươi, hễ uống được một vò thì ta sẽ làm cạn hết bốn. Sao? Ngươi dám “tử thí” không?

Trong khi đó, thực khách từ dưới nhà kéo lên mỗi lúc một nhiều, phần đông là các tay cao thủ giang hồ ngụ lại khách điểm sát bên quán rượu này. Họ nghe lời qua tiếng lại ồn ào nơi tử lâu nên tò mò rủ nhau kéo đến xem. Đây quả là một cuộc tử thí hi hữu xưa nay chưa từng xảy ra ở chốn này. Có chăng cũng chỉ là một cuộc cụng chén không đáng kể. Hầu hết những người có mặt đều thuộc giới mây râu, nên chi môn tử ẩm ít nhiều ai cũng đã từng thưởng thức. Bởi thế cuộc đụng độ giữa hai đối

thủ tự xưng là vô địch tửu ẩm làm sao chẳng lôi cuốn được những tay ngang tàng đã từng đánh bại với thần men.

Khác với những hôm trước, bữa nay mới cuối giờ meo, Phù Du Tửu Điểm đã đông nghẹt khách. Trong đám cao thủ võ lâm, loại trừ một số vì tò mò đến xem cuộc đấu ẩm, còn lại số khác nhân cơ hội đông người cũng lò dò đến để may ra thám thính được một tin gì có liên quan đến đệ nhất võ lâm chi bảo. Ngấm cho đúng, nguyên do cũng chỉ vì muốn chiếm đoạt “pho Ngô Vương bí lục sống” cho nên bọn cao thủ giang hồ mới tìm đến vùng này đó.

Thế nhưng, đặc biệt nhất trong đám cao thủ giang hồ nọ, có một nhân vật mà hành tung của hắn hoàn toàn bí mật. Hắn dự định sẽ xuất đầu lộ diện giữa chốn này với những ý đồ đen tối mà phi hắn ra chỉ có trời mới biết được. Hiện tại, trong nhất thời vì chưa có dịp nên hắn mới đợi chờ thêm một lát nữa.

Nhắc lại, lời nói khiêu khích mạnh mẽ của “lão đạo sĩ” làm cho gã sâu rượu Hồ Ái Tửu không khỏi ngán thâm. Xưa nay ở vùng này chưa có kẻ nào dám ngang nhiên thách thức uống rượu tay đôi với gã. Thế mà bây giờ cái lão to con lớn xác, có biệt hiệu là Bích Vân Tiên Tửu kia lại đòi “giao chiến”. Đã thế, lão còn thách chấp gã gấp bốn vò nữa kia! Gã liếc nhìn chục vò rượu đang đặt ngay ngắn trên bàn. Vò nào cũng đầy ắp những rượu. Bình nhật gã yêu rượu lắm chứ, vậy mà giờ đây nhìn vào những bình rượu to tổ bố kia, gã bỗng cảm thấy gai ốc nổi lên khắp mình. Ngó thấy thái độ tàn nhẫn của gã, trong đám đông đang đứng vây quanh, có kẻ bực bội thốt:

–Ồ... ờ? Tưởng đâu hảo hán tài ba, đến khi đụng chuyện té ra thằng hèn!

Câu nói khích bác ấy đã tác động đến những người đang nôn nóng chờ xem. Ngửa miệng không chịu được, tức thời kẻ chêm vô một câu, người xâu vào mấy tiếng:

–Đúng vậy! Đúng vậy!

–Ngán rồi phải không?

–Xưa rày, gặp ai cũng đòi cụng bát. Cớ sao hôm nay chẳng dám cụng vò?

–Hi hi! Hồ Ái Tửu hết “yêu rượu” rồi sao?

Thôi thì đủ những lời châm chọc làm cho gã sâu rượu chạm lòng tự ái. Gương mặt gã đỏ lên như gấc chín. Bấy giờ gã chẳng khác nào con gà chọi trụ lông “được” người ta cho nước tới tấp nên mù quáng xông vào trường đấu. Gã lườm lườm ngó sững “lão đạo sĩ” một thoáng rồi nhếch môi nói khê:

–Lão già nói phải giữ lời đó!

Bích Vân Tiên Tửu cả cười:

–Ha ha ha! Quân tử nhất ngôn! Bình sinh lão phu chưa hề nói hai lời!

Nói rồi ngoảnh đầu nhìn quanh một lượt, đồng dục thốt hỏi:

–Nào? Trong chư vị quan khách, có ai tự nguyện đứng ra làm chứng cho cuộc tử thí hôm nay? Xin mời!

Lập tức từ phía vòng ngoài có một người giơ tay, lách những kẻ khác đang đứng bên cạnh, nhào mình vào trong nói thật to:

– Tại hạ đây! Tại hạ xin đứng ra làm trọng tài cho!

Lão Tiên Tử nhắc thấy kẻ tình nguyện là một lão già trạc tuổi lục tuần lùn tịt, nhưng rất lanh lợi và có tính hoạt náo chẳng ai bằng, nên vui vẻ gật đầu lia lia:

– Được lắm! Mời lão huynh lại đây! Trước hết xin lão huynh cứ ném thử các vò rượu xem có ngon hay không?!

Lão già mau mắn làm ngay. Sau khi tợp mỗi vò một ngụm, lão nheo nheo đôi mắt lươn, “chấp chấp” mấy cái ra chiều đánh giá chất lượng rượu. Cuối cùng, lão “khà” lên một tiếng rõ to rồi gật gù nói, cốt ý để mọi người cùng nghe:

– Hừ...! Rượu ngon lắm? Nhưng mà trước khi nhị vị tử thí, xin cho tại hạ căn dặn một điều, nếu hai người, ai không uống hết phần của mình thì... Hì hì hì!... Tại hạ sẽ... uống giúp, được không?

Mọi người đồng thanh vỗ tay reo lên hưởng ứng:

– Ồ! Được quá đi chứ lị!

Trong khi ai nấy đều nhao nhao lên, làm cho tửu lâu càng thêm náo nhiệt, thì lão đạo sĩ giả hiệu của chúng ta chợt khẽ cau mày bụng bảo dạ: “Ồ! Ta nghe loáng thoáng một vài tiếng của lão già này có giọng quen quen!... Hừ! Hay là...?” nghĩ rồi để tâm theo dõi, song ngoài mặt vẫn cứ làm ra vẻ điềm nhiên như thường. Bích Vân Tiên Tử bèn khoa tay nói:

– Xin chư vị trật tự giùm cho?... Nào! Kính mời lão huynh trọng tài đứng lên tuyên bố đi thôi!

Mọi người đồng loạt vỗ tay tán thưởng. Lão già lùn tịt liền bước lên một chiếc ghế. Lúc này trông lão mới cao suýt soát ngang với mọi người. Sau khi đằng hắng mấy tiếng làm ra dáng quan trọng, lão mới nói to:

– Thưa chư vị anh hùng hào kiệt trong giới võ lâm các xứ? Nhân dịp tề tựu đến vùng này để ư... sưu tầm đệ nhất võ lâm chi bảo. Nếu tại hạ không lầm thì chư vị rất muốn biết chính xác bảo vật đang “nằm” tại nơi đâu trên vùng này. Có phải vậy không, chư vị?

Lập tức hàng mấy chục người vọt miệng:

– Đúng vậy. Đúng vậy! Đúng vậy!

Lão ta bình thản nói tiếp:

– Nhưng trước khi đề cập đến vấn đề ấy... Chúng ta hãy xem cuộc đọ đáu âm hiểm có này cái đã. Theo như sự thách thức của vị đạo trưởng Bích Vân Sơn thì ngài sẽ cạn bốn vò rượu, trong lúc ông bạn hũ chìm kia chỉ cạn có một vò thôi! Theo thiên ý của tại hạ, để cho chư vị thấy rõ ràng hơn, ông bạn Hồ Ái Tử rất nên chiết ra bát mà uống. Hễ ông bạn “đi” tới đâu là buộc vị đạo trưởng phải “theo” tới đó. Chắc

chư vị hiểu ý của tại hạ rồi chứ?

– Hiểu rồi! Hiểu rồi!”Làm” lạ đi! Đừng nói nữa!

Mọi người tại nhao nhao một lúc rồi mới chịu im lặng theo dõi. Chiếc bát lớn được mang đến ngay. Lão già lùn tịt nhắc lên một vò rót ra bát:

– Nào mời hai vị đối thủ!

Gã Hồ Ái Tửu vốn được mọi người “khích lệ” từ nãy nên hăng hái bưng bát rượu làm một hơi cạn ráo. Trong khi đó lão đạo sĩ Bích Vân Tiên Tửu điềm nhiên bước đến bên bàn, bưng lấy từng vò kê lên miệng “rót”. Chỉ trong một loáng, cả bốn vò không còn sót một giọt... Mọi người trở mắt kinh ngạc nhìn vào lão không chớp. Lão già lùn thấy vị đạo sĩ cạn hết cả bốn vò bèn thúc gã “hũ chìm” kia bỏ luôn bát mà bưng vò làm nốt cho lạ. Bị ép buộc dữ quá, gã Hồ Ái Tửu miễn cưỡng làm theo. Song, đến khi gã đặt chiếc vò xuống bàn thì lão Tiên Tửu cũng như một con rồng hút sạch thêm bốn vò nữa. Sau giây lát sững sờ kinh ngạc, mọi người bèn vỗ tay hò reo vang dội. Rồi đó mọi người đều hối thúc gã hũ chìm kia. Hấn nhãn mặt, nhắm nghiền đôi mắt, bưng vò rượu cuối cùng lên uống. Tất thấy mọi người đồng loạt hô lên có nhịp:

– Vô! Vô! Vô...!

Bỗng nghe đánh “choảng” một tiếng. Ngó lại, tên hũ chìm buông rơi vò rượu xuống sàn. Thân hình gã như cây ngã bão, chao đảo mấy bận. Đôi mắt gã nhắm riết, cái mồm há hoác ra trông giống như chiếc ống bễ. Mọi người vừa nghe “ức” một tiếng, xảy thấy từ chiếc “ống bễ” kia nôn thốc nôn tháo, ồng ộc chảy tràn ra như ống cống. Một mùi hôi hám nồng nặc bốc lên, chẳng ai chịu nổi. Mọi người rùng mình ghê tởm. Kẻ dùng khăn, người kéo tay áo lên bịt kín mũi miệng. Chỉ qua khoảnh khắc ngắn ngủi, gã hũ chìm Hồ Ái Tửu không còn gượng nổi nữa. Cả tấm thân của gã gieo ạch xuống đồng bầy nhầy gồm ghiếc ấy.